

Sygn. akt: I C 198/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2016 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Żelewska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Justyna Gronda

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 września 2016 r. w G.

sprawy z powództwa (...) **Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.**

przeciwko **D. C.**

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. kosztami procesu obciąża powoda uznając je za uiszczone.

Sygn. akt I C 198/16

UZASADNIENIE

Powód (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. wystąpił przeciwko D. C. o zapłatę kwoty 35.729,57 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwoty 17.220,89 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz odsetkami ustawowymi od kwoty 18.508,68 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że zobowiązanie pozwanego wynika z umowy pożyczki zawartej w dniu 26.02.2009r. z (...) Bank S.A. W związku z naruszeniem przez pozwanego warunków spłaty uprzedni wierzyciel wypowiedział umowę i wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, jednak egzekucja prowadzona w oparciu o ten tytuł nie doprowadziła do wyegzekwowania całej należności. Następnie w dniu 4.03.2015r. powód nabył sporną wierzytelność.

(pozew k. 3 - 6)

Nakazem zapłaty z dnia 30 września 2015r. wydanym w postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1799262/15 orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty k. 7)

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty pozwany zaskarżył go w całości wnosząc o oddalenie powództwa jako bezzasadnego i przedwczesnego. Pozwany zarzucił, iż powód nigdy nie otrzymał do powoda żadnej korespondencji,

a tym samym nie mógł się do niej odnieść. Podniósł także, iż nie przypomina sobie, aby kiedykolwiek miały miejsce jakiegokolwiek zdarzenia związane z powodem.

(sprzeciw k. 8)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 lutego 2009r. (...) Bank S.A. z siedzibą w W. zawarł z pozwanym D. C. umowę pożyczki zmienionej następnie aneksem z dnia 7 kwietnia 2010r.

(okoliczność bezsporna: umowa k. 27 - 33, aneks k. 25 - 26)

Wobec braku realizacji postanowień umowy przez pozwanego uprzedni wierzyciel w dniu 8 listopada 2010r. wypowiedział przedmiotową umowę, a następnie w dniu 30 lipca 2012r. wystawił przeciwko niemu bankowy tytuł egzekucyjny, któremu Sąd Rejonowy w Gdyni nadał klauzulę wykonalności. W oparciu o ten tytuł w dniu 25 września 2015r. została wszczęta przeciwko pozwanemu egzekucja, która została umorzona postanowieniem z dnia 1 lutego 2016r. z uwagi na jej bezskuteczność.

(okoliczności bezsporne: akt egzekucyjnych Km 2368/12 komornik sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gdyni J. M.: tytuł wykonawczy k. 3, postanowienie k. 137)

W dniu 4 marca 2016r. powód nabył wierzycelność przysługującą w/w Bankowi w stosunku do pozwanego.

(dowód: umowa przelewu k. 47 - 55, umowy k. 105 - 129)

Sąd zważył, co następuje:

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd uznał, że dokumenty złożone do akt sprawy mają walor autentyczności, zaś fakt ich sporządzenia nie był kwestionowany przez żadną ze stron, dlatego też Sąd uznał je za wiarygodne.

Powód w niniejszym postępowaniu domagał się zapłaty od pozwanego kwoty 35.729,57 zł wraz z odsetkami szczegółowo określonymi w pozwie w związku z brakiem spłaty zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki zawartej w dniu 26.02.2009r. z uprzednim wierzycielem tj. (...) Bank S.A. Powództwo zostało zatem oparte na treści art. 509 k.c. w zw. z art. 720 § 1 k.c. w myśl którego przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W sprawie bezspornym było przy tym, iż pozwany zawarł umowę pożyczki z pierwotnym wierzycielem tj. (...) Bank S.A., jak również, iż nie spłacił zobowiązania w terminie. Ponadto przyznał również, iż został wystawiony przeciwko niemu bankowy tytuł egzekucyjny w oparciu o który została wszczęta egzekucja. Pozwany zakwestionował jednak roszczenie zarzucając, iż nie zawierał nigdy z powodem żadnej umowy, a nadto podniósł zarzut przedawnienia.

W pierwszej kolejności sąd zważył, iż okoliczność, że pozwany nie zawierał umowy z powodem nie oznacza, iż powód nie mógł nabyć spornej wierzycelności od podmiotu z którym pozwany zawierał taką umowę lub od kolejnego jej nabywcy. Ponadto jak wynika z treści umowy pożyczki do zbycia wierzycelności nie była wymagana zgoda pozwanego jako dłużnika ani też przejście to nie jest zależne od jego wiedzy czy zawiadomienia. Powyższe nie prowadzi jednak do uwzględnienia niniejszego żądania, albowiem w ocenie sądu doszło do przedawnienia roszczenia. Zaznaczyć należy, iż w sprawie znajdzie zastosowanie 3 letni termin przedawnienia, o jakim mowa w art. 118 k.c., gdyż sporna wierzycelność pozostawała w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej przez bank. Ponadto sąd wziął pod uwagę, iż zgodnie z art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia w którym roszczenie stało się wymagalne. W realiach niniejszej sprawy, jak przyznał powód wypowiedzenie umowy pożyczki nastąpiło w dniu 8 listopada 2010r., a zatem z tą też chwilą cała należność wynikająca z niespłaconej umowy pożyczki stała się

wymagalna i rozpoczął biec termin przedawnienia. Natomiast pozew w niniejszej sprawie został złożony dopiero 14 września 2015r., a zatem niewątpliwie po upływie 3 letniego terminu przedawnienia. Podkreślić w tym miejscu należy, iż przeciwko pozwanemu w związku z brakiem spłaty przedmiotowej pożyczki został wydany przez pierwotnego wierzyciela bankowy tytuł egzekucyjny, któremu sąd nadał następnie klauzulę wykonalności. Co więcej w oparciu o powyższy tytuł wszczęto egzekucję. W związku z tym rozważyć należało, czy nie doszło do przerwania biegu przedawnienia jak wskazywał powód. Zgodnie bowiem z art. 123 pkt. 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Nie ulega przy tym wątpliwości sądu, iż zarówno złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, jak i wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie takiego tytułu wykonawczego przerywa na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. bieg przedawnienia jako czynność przedsięwzięta bezpośrednio w celu egzekwowania roszczeń. Natomiast rozpoczęcie na nowo biegu przedawnienia następuje bądź z chwilą prawomocnego zakończenia postępowania klauzulowego, bądź z chwilą zakończenia postępowania egzekucyjnego, w tym jego umorzenia (art. 826 k.p.c.) a wyjątek stanowi umorzenie na podstawie art. 823 lub 825 pkt 1 k.p.c. albo zwrot wniosku, które niweczą materialnoprawne skutki przerwy przedawnienia (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2015 r., III CZP 103/14, OSNC z 2015 r., nr 12, poz. 137).

Sąd w niniejszej sprawie zważył przy tym, iż w razie cesji wierzytelności na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, wszystkie właściwości, przywileje i braki, a więc ustawodawca zakłada identyczność wierzytelności cesjonariusza z wierzytelnością cedenta (art. 509 § 2 k.c.). Jak również iż co do zasady, nabywca wstępuje w sytuację prawną cedenta, w tym również w zakresie przedawnienia, zbycie wierzytelności jest bowiem irrelevantne dla jego biegu. Jak wskazał jednak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 29 czerwca 2016r. (III CzP 29/16, lex nr 2067028) w przypadku wierzytelności objętej bankowym tytułem wykonawczym sytuacja prawna cesjonariusza kształtuje się odmiennie od sytuacji prawnej nabywcy wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym. Uprawnienie do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego przysługiwało bowiem jedynie bankom i tylko na ich rzecz mogła być nadana klauzula wykonalności. Nadanie klauzuli na rzecz cesjonariusza nie będącego bankiem nie było dopuszczalne, a zatem fundusz sekurytyzacyjny, który nie mógł się powołać na bankowy tytuł egzekucyjny musiał uzyskać nowy tytuł wykonawczy w drodze procesu sądowego i dopiero na jego podstawie egzekwować roszczenie. Ponadto podkreślić należy, iż przerwanie biegu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.p.c. następuje, co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane lub uprawnione, a więc skutek przerwania zachodzi tylko w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela (wyrok SN z dnia 19 listopada 2014 r., II CSK 196/14),

Mając powyższe rozważania na uwadze oraz ustalony stan faktyczny nie ulega wątpliwości sądu, iż na skutek złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułu egzekucyjnemu wystawionemu w dniu 30 lipca 2012r. a następnie wszczęcia egzekucji, bieg przedawnienia nie został przerwany w stosunku do powoda. Jeszcze raz bowiem należy podkreślić, iż czynność wszczęcia postępowań egzekucyjnych przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzytelności nie będący bankiem, nawet jeżeli nabycie nastąpiło po umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. i rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia w stosunku do banku na nowo, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem. Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego jako czynności wierzyciela - banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy nie będącego bankiem. W konsekwencji zdaniem sądu 3 letni termin przedawnienia upłynął z dniem 8 listopada 2013r., a tym samym wniesiony w dniu 14 września 2015r. pozew był spóźniony, a objęte nim roszczenie podlegało oddaleniu, jako przedawnione.

Z tych też względów sąd na podstawie art. 720 § 1 k.c. w zw. z art. 509 k.c. oraz art. 118 k.c. orzekł jak w punkcie I wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie II wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. i obciążył nimi powoda jako stronę przegrywającą niniejszy spór uznając je za uiszczone w całości.